

Melanie, Clarisse, Charlotte, Stefánie laktak itt, mióta fennáll a ház. A név megvolt, meg is marad, csak bérlője változik. Néha szende szőke, más-kor észbontó fekete, majd érzéki vörös hallgat a Melanie névre.

A házirend is örökkön-örökké egyforma.

Lámpagyújtással megkezdődik a dinom-dánom, szól a zene, durrog a pezsgő, szilaj szenvedéllyel táncolnak a párok, foly az orgia kivilágos kivirradtig.

És a felkelő nappal száll ide az éjszaka, a napsugarak dacára rémekkel telt éjszakája az elkárhozott lelkeknek. A fényes termek kiürülnek, lecsendesednek a bachanáliák s Bachus táncosnői szűk, piszkos szobácskákba húzódnak a beszennyezett fényes szobákból az isteni napsugár elől. Csak a sötét zugolyban szabad a patyolattestet marcangolni, a selyemhajat tépázni, könnyek árával barázdálni az arc hervadó rózsáit.

És nehogy a légmentesen elzárt ajtón, ablakon át kihatoljon a fájdalom felszisszenése, egy zokogó szó! Nehogy kitörjön a meggyalázott falak közül a reszkető öntudat feljajdulása!

– Mea culpa!

Súgd ezt az éjszakának, ne hallja senki! Jaj annak itt, százszorosan jaj, kiben felébredt az észbontó öntudat! [...]

(Laky Imre: Egy rendőr naplójából. Rajzok, elbeszélések. Budapest, 1906. 53–54.)

Egy tél Budapesten

BABITS MIHÁLY

Az utczán, hűvös éjben
Áll három pőre lány.
Tüzes szemük beesve,
Az arczuk halavány.

S szól az egyik: „Szép legények!
Rám nézzetek csupán:

A testem oly ígésző,
Ölelni jól tud ám!”

S szól másik: „Víg legények!
Felém jertek csupán,
Elmúlhattok vélem,
A lelkeim oly vidám!”

S utolsó: „Bús legény!” – szól –
„Engem csókolj csupán.
Legalább kínzó csókom
Eléget úgy talán!”

Igy hív a szerelemre
A három pőre lány,
Az utcán, hűvös éjben,
Az arczuk halavány...

*(1901. In Babits Mihály összegyűjtött versei. Kiad. Kelevész Ágnes.
Budapest, 1997. 461.)*

Tavasszal és nyáron

SZILÁGYI GÉZA

[...]

II.

A pesti férfiú május évadján a legkellemesebb jogcímet szerzi meg a csodálkozásra. Az utcákon járva – akár fanyar kötelesség cipeli őt kellemetlen cél felé, akár a véletlenség szeszélyeire bízva sétáló lábának lendítését – ámulatból-ámulatba sodródik. Sok, szinte azt a gyönyörűséges panaszt lehetne